

Stolthed og samtidig et med ydmyg Taknemlighed modtaget Vidnesbyrd om, at Herrens Velsignelse hvilede over hans Hus. Det var nu ogsaa en opvakt, lærelysten, frem for alt strengt pligtro Ungdom, ægte Sidenius'er, der en efter en voksede op i Faderens Billede, ja slægtede ham paa ogsaa i alle ydre Smaatræk — lige til den selvbevidste Holdning og den taktfaste, soldatermæssige Gang. Der var kun eet af Børnene, af hvem Forældrene havde Sorg. Det var et af de mellemste, en Dreng, der hed Peter Andreas. Han var ikke alene uregerlig i Skolen, saa der stadig indløb Klager over ham; men allerede i en tidlig Alder sporedes der hos ham en overlagt Opsætsighed mod Hjemmets Skik og Orden. Han var ikke bleven ti Aar, før han nægtede sine Forældre Lydighed, og jo ældre Drengen blev, des tydeligere aabenbarede der sig hos ham en uæskende overmodig Trods, som hverken Tugt eller Tvang eller Herrens Formaning formaaede at kue.

Pastor Sidenius sad ofte raadløs ved sin Hustrus Seng og talte om denne Søn, der hos dem begge vakte en skræmmende Erindring om hin vanslægtede Vendsyssel-Præst, hvis Navn stod som prentet med Blod paa Slægtens Stamtavle. Og uvilkaarlig paavirkede af Forældrenes Holdning saae efterhaanden ogsaa hans Søsken paa ham med fremmede Øjne og undveg ham sky i deres Lege.

Nu var Drengen ogsaa kommen til Verden i en uheldig Time, nemlig paa det Tidspunkt, da Faderen fra et ensomt liggende og fattigt befolket Hedesogn forflyttedes herind til Købstaden og optoges af en omfattende Embedsvirksomhed. Peter Andreas var herved tilfældigvis bleven den første af alle Børnene, hvis tidligste Opdragelse han havde maattet overlade til Moderen; men denne havde i